

Aija Medne

DUSMĪGAIS VILKS

1. daļa

DUSMĪGAIS VILKS

1. daļa

Dusmīgais vilks atklāj savu spēku

Personības izaugsmes pasaku sērija “Dusmīgais vilks” tapusi sadarbībā ar gešaltterapeiti Sandru Armanevu.

Vāka ilustrācija: Madara Brokāne

Korektore: Mārīte Balode

Audio versijas ieraksts: Ainārs Ašaks

Papildus informācija par pasaku sērijas pielietojumu:

<https://aijamednestories.com/dusmigais-vilks-pasaku-serija-par-dusmam/>

Citas personības izaugsmes pasakas: <https://aijamednestories.com/>

© Aija Medne, 2021.

“Atdod manu karoti! Vai tad tu neredzi, ka tā ir mana karote?!” Dusmīgais vilks nodimdināja.

“Kāpēc tu nevari paņemt citu karoti? Vai tiešām tev nav nekā cita, ko darīt, kā atkal un atkal pie kaut kā piesieties?” vilks, kuru sauca par Mierīgo, atburšķēja pretī.

Mierīgais bija īsts miera mika, kā par to liecināja viņam iedotais vārds, taču pat viņu sāka kaitināt Dusmīgā vilka mūžīgā neapmierinātība, kur nu vēl pārējos vilkus, kuri ne tuvu nebija tik mierīgi un tik saprotoši.

Rudais un Sīkais jau sen Dusmīgajam vilkam aiz muguras sprieda, ka viņš kļūstot arvien neciešamāks. Katru reizi ieraugot Dusmīgo vilku, Rudais un Sīkais uztaisīja varen laipnas sejiņas, aši izdomāja, ka viņiem kaut kur jāsteidzas un veikli manījās projām. Ka tik nepiedzīvot Dusmīgā vilka kārtējo dusmu izvirdumu! Sirmais vilks bija vienīgais, kas Dusmīgajam vilkam vēl patiesi ticēja. Taču pat viņa acīs dažreiz jau varēja pamanīt nogurumu no biedra nesavaldības.

Vilku barā bija daudz vilku, kuri baidījās ar Dusmīgo vilku sastrīdēties, tāpēc centās vienmēr būt pret viņu jauki un pieklājīgi. Kad Dusmīgā vilka nebija klāt, viņi gan mēdza cits citam sūdzēties un žēloties par to, cik viņiem grūti ar Dusmīgo vilku sadzīvot.

Barā gadījās arī tādi vilki, kas no Dusmīgā vilka dusmu lēkmēm pārāk necieta, jo bija pārāk aizņemti paši ar savām lietām. Šiem vilkiem vienkārši bija vienalga. Ja vajadzēja, viņi meta Dusmīgajam vilkam lielu līkumu, bet citādi viņi īpaši neklausījās, kad Dusmīgais vilks atkal ārdījās.

“Ciest nevaru, ka neviens neievēro kārtību! Nevienam nekas nerūp! Visi staigā pusaizmiguši!” Dusmīgais vilks nevarēja nomierināties.

“Jā, nav viegli!” Zibenīgais izmeta tikai, lai kaut ko teiktu un lai ātrāk varētu iet pie citiem vilkiem uzspēlēt šahu.

Dusmīgā vilka seja vēl vairāk apmācās. Viņa sirds pildījās ar rūgtumu. Vilks juta, ka viņu nesaprot un nepieņem. Citu vilku samākslotā laipnība viņam ļoti sāpēja. Pelēcis savā sirdī jau bija sakrājis veselu kaudzi daudz visdažādāko aizvainojumu un nezināja, ko ar tiem iesākt.

“Hei, nekrenķējies, brālīt!” tas šoreiz bija Laiskais, kurš centās izrādīt nelielu sapratni. Viņš draudzīgi papliķēja Dusmīgajam vilkam pa muguru un, neuzkrītoši nožāvājies, slāja uz savu alu. Uz celma pēc viņa palika netīru trauku kaudze. Dusmīgo vilku tas vienmēr bija tracinājis. Viņš nesaprata, kāpēc Laiskais gandrīz nekad nenovāc pēc sevis. Turklāt, neviens cits vilks to viņam pārāk nepārmet. Dusmīgais vilks sakoda zobus, lai

savaldītos un nesāktu kliegt. Viņš bezpalīdzīgi noskatījās, kā Laiskais, bezbēdīgi gāzelēdamies, attālinās. Vilkā kūsāja pamatīgas dusmas, taču vēl viņš valdījās.

Tad atkal uzradās Zibenīgais un nez kāpēc izdomāja Dusmīgo vilku nedaudz paķircināt. Zibenīgais viltīgi apjautājās, vai te kādam neesot vēlēšanās novākt traukus pēc visiem tiem, kas paši to nav izdarījuši. Tas nu bija par daudz! Dusmīgais vilks eksplodēja:

“Ko tu te iedomājies? Vai es jums kāds kalps esmu, vai?” pelēcis rēca tā, ka viss mežs skanēja. Trauki aizlidoja pa gaisu. Mazie koka beņķīši, uz kuriem vilki mēdza sēdēt, kad dzēra pēcpusdienas tēju, tika sadragāti gabalos. Dusmīgais vilks postīja visu, kas patrāpījās pa rokai. Zibenīgais saprata, ka pieļāvis milzīgu kļūdu. Taču atpakaļceļa nebija. Vētra bija sākusies, un tagad tikai atlika to pārciest.

Pēc brīža, mazliet nomierinājies, Dusmīgais vilks attapās, ka postījums ir patiešām liels. Ak, ko nu lai dara?! To visu taču vajadzēs kaut kā salabot! Un sabojātās citu vilku mantas taču vajadzēs atlīdzināt! Dusmīgo vilku pārņēma milzīgs kauns un vainas sajūta. Viņam atkal nebija izdevies rīkoties savādāk. Zibenīgais klusi manījās projām. Viņš nezināja, ko citu te lai iesāk.

Dusmīgais vilks palika viens un nesaprasts. Viņam likās, ka visi pamana tikai viņa nevaldāmās dusmas, ka neviens neredz to labo, kas ir viņa sirdī, un nesadzird to, kas viņam sāp. Tālumā žēli ķērca vārnas, un Dusmīgajam vilkam likās, ka pat tās par viņu ir sliktās domās.

Diemžēl tā Dusmīgajam vilkam gadījās ik pa laikam. Un, kas to lai zina, cik ilgi tas tā būtu turpinājies, ja ne kāds negaidīts pavērsiens. Kādā jaukā dienā, kad viss vilku bars bija izgājis draudzīgā ģimenes pastaigā, nez no kurienes pēkšņi uzradās agrāk šajā pusē neredzēts milzu putns. Kamēr vilki lielām acīm skatījās un brīnījās, putns, ne viena neaizkavēts, paķēra vienu no bara mazajiem vilcēniem un aizlidoja. Tik varenā aste vēl noplīvoja, ļaujot vilkiem noprast, uz kuru pusi putns devies.

Dusmīgais vilks attapās pirmais. Spēkus nežēlodams, viņš metās nolaupītājam pakaļ. Drīz vien viņam sekoja Zibenīgais, tad Sirmis un Sīkais, taču pārējie nez kāpēc nekustējās ne no vietas.

“Es domāju, tas nav nopietni. Varbūt kaimiņš izlēmis mūs nedaudz izjokot,” Laiskais neticīgi noteica.

“Hmm... vispār, mums nav kaimiņu,” Rudais aizdomājās, taču arī nevarēja noticēt, ka bijis liecinieks īstai nolaupīšanai.

“Ak, pat, ja tas ir nopietni, mūsu bara brašie vilki tiks galā arī bez mums,” Laiskais vienmēr atrada iemeslu kaut ko nedarīt.

Pārējie vilki vēl izteica dažādus minējumus par notikušo, taču visi bija vienisprātis, ka nu jau viņi ir tik ļoti aizkavējušies, ka nav vērts pat mēģināt panākt pārējos. Labāk būšot sagaidīt glābējus mājās.

“Tikmēr Dusmīgais vilks joņoja kā vējš – lauzās cauri brikšņiem, lēca pāri grāvjiem, ik pa laikam paceldams acis uz debesīm, lai nepazaudētu lielo putnu. Zari skrāpēja ādu, dubļi notašķīja purnu un brīžiem pat aizmigloja acis, kājas ik pa laikam neveiksmīgi trāpīja kādā peļķē vai ar zāli aizaugušā bedrē. Tomēr tas viss nemazināja vilka apņēmību – izglābt mazo radnieku viņam šajā mirklī likās svarīgāk.

Vienīgi pie Vilku zemes robežas Dusmīgais vilks apstājās. Tur viņu panāca Zibenīgais, Sirmais un Sīkais.

“Hei, Dusmīgais, tev gan iekšā spēks! Nemaz nezināju, ka vari tik ātri skriet!” Zibenīgais elsoja.

“Jā, man jau vienmēr bija licies, ka mūsu Dusmīgajā vilkā vēl daudz apslēptu dārgumu slēpjas,” Sirmais priecājās, ka var izteikt biedram atzinību. Viņš vienmēr bija klusībā ticējis, ka Dusmīgā vilka dusmas nav gluži bez iemesla, un centies vismaz nedaudz tajās ieklausīties.

“Apbrīnojami!” Sīkajam mirdzēja acis.

“Hm...varbūt tās dusmas dod tev spēku?” Zibenīgajam paspruka, bet viņš ātri aprāvās. Nekad nevarēja zināt, kas Dusmīgo vilku var atkal aizvainot.

Dusmīgais vilks uzmeta Zibenīgajam niknu skatienu, viņam nepatika, ka kāds pieminēja viņa dusmas. Taču tad viņš aizdomājās. Var jau būt, ka dusmas ne vienmēr ir sliktas. Varbūt tajās ir arī kaut kas labs, tikai tas jātrod. Skaļi viņš savās pārdomās dalīties neuzdrošinājās, taču sajūtās krietni labāk. Bija arī patīkami dzirdēt labos vārdus no sava bara vilkiem. Šķita, ka tie viņu stiprināja turpmākajam ceļam, jo vilcēns taču joprojām bija nelietīgā putna nagos.

Izgrūdis neveiklu “Paldies!” saviem biedriem, Dusmīgais vilks jau atkal saspringti vērās tālumā un meklēja putnu, kurš bija pa to laiku paspējis nozust skatienam.

UZDEVUMI

1. KĀDAS BIJA DUSMĪGĀ VILKA LABĀS ĪPAŠĪBAS?
2. UZZĪMĒ SEVI UN SEV APKĀRT LIETAS, KURAS TEV LABI SANĀK VAI KURAS TEV ĻOTI PATĪK DARĪT!

Ir labi arī padalīties ar kādu par saviem iespaidiem - kas tev patika vai nepatika vai kā gāja ar uzdevumiem. Vari padalīties arī ar mani, savas pārdomas vai zīmējumu atsūtot uz e-pastu: dziiveunpasakas@inbox.lv

